

Mirsad Hadžikadić:

Nakon našeg razgovora prošlog četvrtka, imali smo sastanak Predsjedništva odnosno Upravnog odbora, najvišeg organa Platforme za progres. Interesantno je da smo na tom sastanku po prvi puta odlučili da razgovaramo o činjenici da unutar toga Odbora i unutar Platforme za progres imamo višestruka stajališta i višestruke perspektive, s obzirom da imamo predstavnike svih etničkih grupa u Bosni i Hercegovini, te da moramo da osmislimo naš zajednički stav o mnogim kontroverznim pitanjima. Otvorili smo tu diskusiju i nastavićemo 25. januara kad ćemo imati sastanak Predsjedništva uz lično prisustvo. Većina naših sastanaka Predsjedništva održavaju se putem Skypea, ali sastanak 25. januara će biti održan uz lično prisustvo i svi će doći u Sarajevo kako bismo nastavili taj razgovor. Na primjer, kada izdajemo saopštenje za javnost o bilo kom pitanju o kojem želimo da govorimo, pitanje je da li će to biti viđeno kao pro-bošnjački, pro-srpski, pro-hrvatski, ili pak pro-bosanski stav. I kako da pišemo stvari koje sve strane smatraju ispravnim, s obzirom da imamo članove koji su pripadnici svih etničkih grupa? Ne radi se o političkoj ispravnosti nego o našem stavu. Koji je naš stav s kojim se mogu identifikovati svi naši članovi? To je teško pitanje, prosto zato što, na primjer, postoje mnogi koji negiraju genocid u Bosni i Hercegovini na stranama osim Bošnjačke. Mi znamo da se to dogodilo jer je međunarodni sud rekao da se to dogodilo i jer su naučnici potvrdili da se to dogodilo, i naravno naš stav je da se to dogodilo. Međutim, koliko često bi to trebalo spominjati ako to naše predstavnike koji su u Republici Srpskoj, gdje je mnogo ljudi koji negiraju genocid, dovodi u lošu poziciju iz koje jednostavno ne mogu doprijeti do ljudi zato što mi kažemo previše? Dakle, šta je premalo, a šta je previše? Da li mi da kažemo uopšte išta loše o političarima na jednoj strani a da ne pričamo o lošim političarima na drugoj strani? Na primjer, ako kritikujemo Hrvatsku zbog nečeg, da li onda treba da kritikujemo i Srbiju? Zamislite, na primjer, u Sjedinjenim Državama da se formira treća stranka Sjedinjenih Država, kao centar, i onda ako ta stranka kritikuje Demokrate, ljudi će reći da je na strani Republikanaca, a ako kritikuje Republikance, ljudi će reći da je na strani Demokrata. Ako kritikujete nešto drugo, onda je neprijatelj Sjedinjenih Država. Dakle, na tom sastanku smo prvi put razgovarali o tome, a nastavićemo 25. januara. Takođe je interesantno da smo formirali centralnu kadrovsku komisiju, koja će zatim formirati slične komisije u svakoj regiji i u svakoj opštini, jer moramo imati ove

komisije kako bismo počeli formirati svoje liste kandidata za lokalne izbore. Sada takođe imamo dokumente koji su smjernice za naša načela izbora ljudi. Takođe jačamo svoje obrazovanje i sposobnost da obučavamo ljude, da ih pripremamo za izbore. Kasnije sam takođe imao gostovanje na državnoj televiziji N1 koja je koja je pripojena CNN-u i koja ima svoje postaje u Sarajevu, Zagrebu i Beogradu odnosno u Bosni i Hercegovini, Hrvatskoj i Srbiji. Tu smo razgovarali o elektronskom glasanju, s obzirom da smo mi zaista najglasniji zagovornici neke vrste elektronskog glasanja kako bi se spriječile izborne prevare. Bilo je dobro, i taj razgovor je trajao nekih 15 do 20 minuta. U nedjelju sam morao ići u Gračanicu gdje smo održali jedan sastanak. Unutar njihovog opštinskog odbora došlo je do nekih frakcija tako da smo se morali pozabaviti tim problemima. To je bilo u 11:00 ujutro, a to popodne smo se vratili u Sarajevo. Sarajevo je grad koji ima nekoliko opština a najveća opština se zove Novi grad. Imali smo sastanak sa njihovim odborom. Oni su pripremili divan prijem za nas. Razgovarali smo o njihovim problemima a onda smo imali Facebook prijenos uživo iz njihovog novog ureda koji su otvorili. Dakle, imao sam privilegiju da provedem neko vrijeme u njegovom novom uredu i da imam Facebook prijenos uživo iz tog ureda zajedno sa članovima njihovog odbora. Bilo je zabavno i zaista odlično. U ponedjeljak sam imao interesantan razgovor sa jednim od naših članova koji predlaže naš novi protokol za komunikaciju i strategiju komunikacije, a to večer smo održali sastanak našeg tima za komunikaciju. Imao sam i mnoge razgovore sa preduzećima, sa vlasnicima preduzeća, sa ljudima koji savjetuju druge političare i druge stranke, i koji razmatraju da nam se pridruže. Juče sam imao zanimljivu tribinu koju je organizovala naša lokalna organizacija u Starom gradu u Sarajevu. Oni su pozvali mene i jednog od najpoznatijih političara Bosne i Hercegovine, Stjepana Kljujića, koji je bosanski Hrvat odnosno katolik, i jednog od naših članova mladih, Rešida Dževdetbegovića, koji je ranije bio član Upravnog odbora. Bio je to panel sa nama trojicom, i prvo smo pričali na temu toga da li stranke u Bosni i Hercegovini prisvajaju odnosno pokušavaju da prisvoje funkcije države, što one zapravo pokušavaju da uradi. A zatim smo panel otvorili za pitanja i komentare. Kapacitet te sale je bio 120 ljudi i sala je bila puna. Bilo je jako zanimljivo. Danas je nastavak naših razgovora, naročito o pitanju lošeg kvaliteta zraka u Sarajevu i u Bosni. Dva grada koja su naročito ranjiva su Sarajevo i Tuzla. Oba ta grada su u dolinama, okružena planinama, a Sarajevo čak i više od Tuzle, i u ovo doba godine

ljudi počinju da koriste naftu za grijanje, a industrija nastavlja da ispušta hazardne količine ugljen-monoksida u zrak. U Tuzli ima termoelektrana na ugalj, a u Sarajevu ima mnogo industrije koja ispušta te opasne plinove i ugljen monoksid u zrak. Nema vjetra jer je to u dolini. Sarajevo je okruženo planinama tako da sve samo sjedi tu i ostaje tu, ne odlazi iz grada iza planina koje okružuju Sarajevo. Tako da imamo sve više i više slučajeva ljudi sa respiratornim problemima koji traže medicinsku pomoć, i sve više se prijavljuju slučajevi raka pluća, koji se zaista ne može pojaviti za samo nekoliko dana, tako da mora da ima još nešto, još neki uzročnik. A u Tuzli, samo zbog te elektrane, količina ugljen monoksida koju oni ispuštaju u zrak je porazna i tolika da to priroda jednostavno ne može apsorbirati na način koji bi zaštitio građane. Dakle, to je jedna od ključnih tema ovih dana. Zaista je hitno razgovarati o ovim problemima zbog zdravstvenih problema s kojima se građani suočavaju u ovako opasnim okolnostima. Ovo je naročito značajno u kontekstu energetske odluke koje zemlja donosi, dok se pripremaju da uvedu nove elektrane zasnovane na gorućoj nafti, znajući jako dobro da sada postoje bolji standardi i bolji načini da se to učini, sa manje zagađenja za okoliš, pa ipak, ipak to rade. Dakle, naša zemlja mora da bolje obavi ovaj posao dok se pripremamo da se u konačnici pridružimo Evropskoj uniji. Prije nekoliko dana moj rođak me pozvao na kafu i predložio da ta kafa bude na planini, na Trebeviću, pa smo otišli. Znači, kad izađete iz Sarajeva gdje vidite slojeve oblaka i popnete se gore, vi vidite sunce, i vidite ljude. Bio je utorak, dakle radni dan, ali bilo je puno ljudi, djece, snijega. Oni su se sankali i zabavljali na snijegu. Tu je i hotel i restoran prepun sretnih lica koja su posmatrala Sarajevo u dolini, u svom tom smogu koji samo sjedi tu povrh Sarajeva. U tom momentu vi shvatite koliko je zapravo opasno i šta je to zapravo što vi udišete dok šetate ulicama Sarajeva. Ovo je zaista ključni problem, ali problem je to što se Vlada Kantona Sarajevo bavi političkim previranjima i borbom da ostane na vlasti, te da neka druga većina ne preuzme vlast, dok građani plaćaju cijenu svega toga. Oni samo igraju igre jedni sa drugima i svađaju se za vlast, umjesto da rješavaju probleme građana.

Clark Curtis:

Vratimo se malo na temu uključivanja više ljudi, o raznolikijim mišljenjima o tome u kojem smjeru bi se trebalo ili ne bi trebalo ići po pitanju ključnih stvari na koje se želite fokusirati u

pitanjima politike, po pitanju davanja saopštenja za javnost i načina na koji će se ta saopštenja davati. Razumijem da je to izazov, ali, iz tvoje perspektive, kako sve to posložiti zajedno kako biste postigli sporazum o tome kakav će biti stav Platforme o pojedinim pitanjima?

Mirsad Hadžikadić:

Neki dan sam razgovarao sa našim potpredsjednikom o tome, Aleksandrom Eskićem, bosanskim Srbinom iz Banjaluke. Razgovarali smo upravo o toj tački dnevnog reda dok smo pripremali dnevni red za sastanak 25. januara, i on je pitao kako ćemo to uraditi, a ja sam rekao da ne znam tačno kako ćemo to uraditi, ali da znam jednu stvar: ako govorimo o generalijama, nećemo daleko stići, jer ono što ćemo dobiti je izjava koja predlaže fokus na budućnost, a ne na prošlost. To je dobra opšta smjernica, i mi radimo upravo to: kontinuirano razgovaramo s ljudima o potrebi da se kreira bolja budućnost i preuzme odgovornost za budućnost, umjesto da se kontinuirano žalimo na prošlost. Dakle to je naš opšti pristup. Međutim, ponekad će se javiti pitanje prošlosti na koje ćemo morati odgovoriti, a u tom kontekstu nam neće pomoći naša orijentiranost na budućnost da odgovorimo na to pitanje, jer je pitanje isključivo o prošlosti. Zato sam predložio da pokušamo sljedeće: da iznesemo neki primjer, bilo hipotetički ili stvarni, i onda da se zapitamo kako bi naše saopštenje za javnost izgledalo u tom kontekstu, koja bi bila tri ključna zaključka, i šta bi bili naši argumenti, a zatim da koristimo taj primjer, koji ćemo tek da osmislimo, kao vodilju za odgovor svih učesnika na pitanje šta bi naše saopštenje za javnost uključilo. Zato ja ovo vrijeme do 25. januara koristim da zamislim jedan takav primjer koji će nas navesti da dođemo do pravog odgovora, jer tokom tog razgovora koji će dovesti do specifičnog odgovora na specifično pitanje, morat ćemo koristiti dobro artikulisane argumente kako bismo argumentovano iznijeli jedan stav naspram drugog, a tu će natjerati sve da iznesu svoje odgovore u kontekstu odgovora drugih ljudi i pitanja koje je postavljeno. Znam da ćemo lako postići sporazum u jednom skupu načela koji će zvučati općenito, ali moglo bi biti teže uraditi to u nekom specifičnom slučaju. Ja se nadam da ćemo moći pronaći najbolji skup načela koji će nam biti koristan u nekom specifičnom kontekstu odnosno situaciji, i voditi nas kroz proces. Ako to pokažemo tim demonstracijskim primjerom, onda se je nadati da će nas on voditi kroz naša saopštenja za javnost odnosno konkretne situacije u budućnosti. Znam da će u nekom

trenutku doći do situacija koje će testirati strpljenje i snagu vjere nekih ljudi, ali moramo biti iskreni i direktni u vezi toga, moramo biti što iskreniji i što otvoreniji jedni sa drugima. Ja mislim da ćemo na taj način formirati svoju kulturu - upravo kroz taj otvoreni dijalog, i znam da ćemo izgubiti neke ljude i da će biti teško, ali to je neophodno. Ne znam nijednu stranku koja je prošla kroz jednu ovakvu vježbu. Ako ste stranka jedne nacionalnosti odnosno jedne etničke grupe, onda je lako. Međutim, ako se barem pretvarate da ste stranka za sve ljude, onda zaista morate proći kroz ovakvu jednu vježbu otvoreno i iskreno. Bit će teško, u najmanju ruku rečeno, ali bolje je da se to uradi sada nego kasnije. To će nam pomoći da kreiramo smjernice za svoje aktivnosti i da provjerimo druge ljude, jer oni će vidjeti ko smo mi, a ja želim da ljudi znaju tačno ko smo mi prije nego što nam se pridruže, tako da bude manji broj nezadovoljstava zbog naših aktivnosti i našeg djelovanja. I kao stranka, mi ćemo rasti s tim.

Clark Curtis:

To je nevjerovatno jedinstvena okolnost, koja mora da predstavlja izazov. Međutim, pretpostavljam da je dio ovog procesa da vi iznesete svoj plan i strategiju zbog čega se nešto radi, ali bez obzira na to šta radite bit će ljudi koji se ne slažu s tim. Tako da pretpostavljam da je dio te strategije unaprijed kontrolisati kako se nositi sa onima koje smo možda uvrijedili.

Mirsad Hadžikadić:

Da. Na primjer, Sjedinjene Države su nedavno prošle kroz takvu jednu vježbu sa spomenicima generalu Leeju.

Clark Curtis:

Tako je.

Mirsad Hadžikadić:

Trebalo je mnogo godina da se dođe do te tačke, i sve to vrijeme, desilo se upravo to da su strane čuvale određene tradicija i interpretiranje historije, iznenada je došlo do pitanja različitih strana koje promovišu ideje koje danas ne važe, ili što god. Ja ne osuđujem nego samo pokušavam da

interpretiram šta se dogodilo. Ali potrajalo je dugo dok se započelo sa razgovorima treba li imati taj spomenik odnosno tu statu u na tom mjestu i posvećenu toj osobi. A to je ono što mi pokušavamo da učinimo sada, na samom početku ovog pokreta: da kažemo na primjer šta će se desiti nekom generalu koji je bio u Armiji Republike Srpske koja je optužena za genocid u Srebrenici, koji nije učestvovao u genocidu ali je bio u toj armiji. Kakav odnos uspostavljamo prema toj osobi i prema toj armiji? Bila je armija u Republici Bosni i Hercegovini, bila je armija bosanskih Hrvata zvana HVO, bila je armija u Republici Srpskoj, i sve one su se u određenim trenucima borile jedna protiv druge ili udruživale jedne protiv drugih. Kako ih nazivati? Da li da stanemo na jednu stranu? Jedna osoba iz Republike Srpske je spomenula da ima ljudi tamo koji vjeruju da su branili svoju zemlju, na toj strani, upravo kao što ima i na drugoj strani. Jesu li oni u krivu zbog te perspektive ili zbog bilo čega, kako god da to posmatrate. Dakle, ovo nas prinudava da posmatramo neka pitanja. Moj direktni odgovor na to vrlo specifično pitanje kako bih posmatrao tu osobu, je da je ova država djelimično već odgovorila na to pitanje, jer za one koji nisu počinili zločine protiv čovječanstva, država je prihvatila da su oni bili članovi jedne od armija, pa oni primaju vojnu penziju zbog svog učešća u ratu. Članovi sve tri armije primaju vojnu penziju od Bosne i Hercegovine. Dakle, mislim da su oni prihvaćeni kao takvi. Nevezano ko je pobijedio u ratu, oni su prihvaćeni kao pripadnici određene armije: služili su u vojsci, te dobijaju vojnu penziju za taj period služenja u vojsci, privilegije zdravstvene skrbi, itd. Ono gdje bih ja povukao liniju je da, sve dok ti ljudi sada veslaju odnosno pokušavaju da veslaju prema istoj zemlji ili pokušavaju da ovu zemlju učine boljim mjestom za sve nas, i sebe i za nas, pokušavaju da se to dogodi za sve nas, onda su oni u redu. Prihvatam njihovu perspektivu. Prihvatam činjenicu da ljudi imaju različite interpretacije historije. Mada, želio bih da razgovaramo o našem obrazovanju i udžbenicima, i ako imamo tri različite historije u jednoj zemlji, onda bi možda bilo dobro da u jednoj knjizi budu sve tri perspektive, tako da se barem znaju sve tri perspektive, tako da onda svako može odlučiti u šta da vjeruje. Hajdemo pričati o tome kako da nađemo način da ovu zemlju izgradimo zajedno, i onda su mi različite perspektive u redu, ali ako imate jednu ili dvije-tri strane koje žele da rasture zemlju, onda imam problem s tim. Hajde da vidimo koje su njihove namjere kako bi nam to moglo pomoći da razumijemo kako da uspostavimo odnos sa nekim. Međutim, ja priznajem da je to vrlo neobično pitanje. I na

mного načina ova zemlja izranja kao mnogo kompleksnija stvar nego što sam i zamišljao, zbog svojih historije i onoga kroz što je prošla, zbog trenutne pozicije u ekonomskom, političkom i drugom razvoju u kontekstu Evrope koja se mijenja, te u kontekstu političkog svijeta koji se mijenja. Vrlo je teško i interesantno.

Clark Curtis:

Još jedna stvar koju si spomenuo i o kojoj smo malo već diskutovali je u vezi vašeg širenja. Kako se organizujete širom zemlji, postoje stavovi o tome kakav bi pristup trebao biti, i znam da se bavite svim tim. Zanimaju me oni koji su se očito obavezali prema Platformi i koji žele da šire priču o Platformi. Kada oni vide ove unutrašnje svađe, dok rastete, da li ih to obeshrabri jer su mislili da će svi biti na istoj strani po pitanju načina na koji razmišljamo?

Mirsad Hadžikadić:

Dobro pitanje. Za vrijeme našeg prijenosa uživo na Facebooku u nedjelju, došlo je jedno pitanje iz Danske, odakle je jedna osoba pitala šta se dešava i da li se raspadamo, te kako je čuo da je jedna osoba iz regije Bosna dala ostavku, i da je još jedna osoba iz regije Bosna dala ostavku. Pa su pitali u čemu je problem i zašto čuju sve te vijesti, a ja sam objasnio da je jedna osoba zapravo dala ostavku zbog porodičnih razloga, a druga osoba zbog neslaganja sa odlukama kadrovske komisije. Dakle, rekao sam da postoje problemi i da su dvije osobe dale ostavku, a zatim sam naveo razlog za jednu ostavku pa razlog za drugu, te objasnio da prva osoba ostaje sa nama i pokušat će doprinijeti u nekom drugom kapacitetu, a druga da je otišla zbog pravih ideoloških razloga. Objasnio sam im da mi nemamo kriterije za članstvo, da bilo ko može postati član, i onda nam jedni ljudi dolaze sa dobrim razlozima i prelijepim namjerama, a drugi sa drugačijim namjerama, pa mi moramo proći kroz proces čišćenja. Sada se približavaju izbori, i radit ćemo na formiranju listi, pa će na površinu isplivati različita ponašanja. Ja pozdravljam tu promjenu. Ako neko ne može učestvovati, ako neko odustane zbog bilo kakvih razloga, onda je to dobro za nas jer znači da ta osoba nema vremena, ili ne može doprinijeti, ili ima pogrešne namjere, ili bilo šta. Ali trebalo bi da bude tako da znamo na koga možemo računati. I u svakom sistemu koji raste i koji je dinamičan dođe do takvih promjene. S obzirom da mi nemamo početne kriterije,

upravo ovo su provjere na koje se oslanjamo, i kad određeni ljudi ne prođu te provjere, mi tad znamo na koga možemo računati. I smatram da je to normalno. Ne postoji sistem koji će funkcionisati sve vrijeme. Nakon par koraka naprijed, slijedi par koraka natrag. Ono čemu mi težimo jeste da imamo više koraka naprijed nego koraka natrag, kako bismo se uglavnom kretali u pozitivnom smjeru. Svako ko ode, i treba da ode. I to je sasvim u redu. To jednostavno znači da mi podrezujemo svoje bolesne grančice i da se čistimo, te da se pripremamo za rast novih grančica. U tom trenutku, on je shvatio da se radi o pozitivnoj promjeni, i nije više bio zabrinut. Sve u svemu, to se dešava. Ima dosta primjera nepropisnog rada na skupštinama na opštinskom nivou. Trenutno preispitujemo takve primjere, i kad utvrdimo da je bilo nepropisnog ponašanja s bilo čije strane, problem rješavamo smjenom prethodnog i imenovanjem novog odbora koji će u roku od godinu dana biti u stanju da organizuje nove izbore na propisan način. U suštini, shvatili smo da je po uočenoj nepravilnosti neophodno djelovati odmah, smijeniti prethodne i imenovati nove ljude koji će raditi za dobrobit Platforme i države, i koji će se kretati u pozitivnom smjeru. Prihvatili smo činjenicu da je to nešto što će se događati, iz prostog razloga što nemamo ni vremena ni kapaciteta da verifikujemo svaku novu osobu koja nam se pridruži. Oslonićemo se na znanje lokalnih ljudi, kao i na proces odbacivanja suvišnih dijelova, kako bismo bili sigurni da smo uvijek iskreni. Znam da ljudi koji nam se pridruže iz pogrešnih razloga neće biti dovoljno strpljivi, i da neće moći čekati tokom cjelokupnog procesa da ih neko preporuči, ili da im neko pomogne da zauzmu određenu poziciju. Ako to ne dobiju odmah, oni odlaze. Tako da oni na neki način uglavnom sami odustanu od te borbe za bolju budućnost. Na taj način mi rastemo, mi puno učimo, i moramo da ostvarimo napredak na polju upravljanja komunikacijom vezanom za taj proces. Ljudi treba da budu informisani i upoznati sa svim onim što se dešava, odnosno da o činjenicama saznaju od nas, a ne preko raznih glasina. Jer jasno je šta glasine donose. Ono što dođe do desete osobe nema nikakve veze s prvobitnom porukom.

Clark Curtis:

Imam još samo jedno pitanje, pošto znam da si zauzet i da imaš velik broj sastanaka. Spomenuo ste televizijski intervju tokom kojeg ste razgovarali o elektronskom glasanju. Znam da je to

pitanje do kojeg ti je izuzetno stalo, pa me zanima da li ima nešto o čemu ste razgovarali na tom gostovanju na televiziji što bi dodatno prokomentarisao?

Mirsad Hadžikadić:

Da, naš argument počiva na pretpostavci da su političke stranke na vlasti u tolikoj mjeri korumpirane da baš nikad neće pristati na uvođenje elektronskog glasanja, jer bi to doprinijelo njihovom gubitku vlasti. A oni se svim silama trude da ostanu na vlasti, odnosno da mehanizam glasanja ostane takav kakav jeste. Mi pokušavamo da upoznamo cjelokupnu zajednicu, ljude, građane, ambasade stranih država sa činjenicom zašto je elektronsko glasanje važno, koliko će ono koštati, koliko vremena je potrebno za njegovo uvođenje, koje su opasnosti i problemi povezani s elektronskim glasanjem i kako se ti problemi mogu riješiti. Negdje sam pročitao da bi uvođenje potpunog elektronskog glasanja u Bosni i Hercegovini koštalo oko 55 miliona evra, što odgovara iznosu od oko 60-70 miliona dolara. Vjerujem da je Evropska unija spremna da pomogne, bar u manjoj mjeri. Potrebno je premostiti i određene probleme, npr. šta ako Rusija odluči da izvrši uticaj na proces glasanja. Pitanje je i da li su na raspolaganju nove tehnologije, poput blokčejn (eng. blockchain) baze podataka, koje bi mogle da budu od pomoći kod uspostavljanja funkcionalnog sistema glasanja, da li bi elektronsko glasanje moglo da bude parcijalno, odnosno da li bi se mogla uspostaviti kombinacija klasičnog i elektronskog glasanja, da li bi bilo moguće vršiti elektronsko skeniranje glasačkog listića, a zatim vršiti elektronsko brojanje glasova, jer se izborne krađe uglavnom dešavaju tokom procesa brojanja glasova. Važno je da svi shvate da sve dotle dok građani ne počnu vjerovati da se njihov glas broji neće doći do promjene situacije u Bosni i Hercegovini. To je jedini mehanizam koji građani imaju na raspolaganju da izraze svoju volju. A ako ne znate koja je njihova volja zbog postojećeg mehanizma, ništa se neće dogoditi. Tako da oni uče zašto je važno imati elektronsko glasanje, koliko će ono koštati i koliko je dosad državu koštalo to što elektronsko glasanje nije uvedeno. Htjeli su da čuju i moju procjenu šta bi se u stvari promijenilo kad bismo imali elektronsko glasanje, odakle bi došao novac za njegovo uvođenje, koja je vjerovatnoća da se ono zaista uspostavi, pod kojim okolnostima bi se glasalo, i slično. Govorio sam o pritisku koji građani,

opozicione političke stranke i međunarodna zajednica treba da izvrše na političko rukovodstvo u parlamentu Bosne i Hercegovine kako bi došlo do te promjene.

Clark Curtis:

Nadajmo se da će izlaganja poput tvog doprinijeti ostvarenju tog cilja.

Mirsad Hadžikadić:

U stvari, o tom zahtjevu se puno pisalo u medijima u Bosni, a mi smo prepoznati kao lideri tog pokreta. Nakon toga je održan sastanak pet opozicionih stranaka, bez našeg učešća, na kojem je potpisan sporazum kojim je dogovoreno zajedničko djelovanje prema zakonodavnim organima u tom cilju, što je dobro. Pored toga, objavljen je i jedan članak u kojem je izneseno naše mišljenje o energetskej situaciji u Bosni i Hercegovini, koji je takođe pozitivno prihvaćen i o kojem su mediji u Bosni dosta pisali. Jedan od naših članova, koji je član našeg stručnog tima za oblast energije, dao je intervju na tu temu. U stvari, najprije su pozvali mene, ali sam im rekao da bi on bio bolji sagovornik na tu temu, jer je bio dio tima koji je sastavio to saopštenje za medije. Tako da je na kraju s njim i obavljen razgovor. U suštini, to je bio još jedan plus za nas, jer sad imamo tri osobe koje se pojavljuju u medijima i u informativnim emisijama i predstavljaju Platformu za progres, izražavajući različite stavove. Tako da to više nisam samo ja. Na taj način, mi pokazujemo našu energiju i snagu, te iznosimo stavove naših stručnih timova o raznim pitanjima. Vrlo je važno da ljudi steknu povjerenje u Platformu za progres i njenu sposobnost da donese promjene u Bosni i Hercegovini.